

טלפון רב קווי

1599-500-404

משרד

בית הוראה

ארגון בני ישיבות

הודעות כלליות

האזנה לשיעורים

שידור חי

מחיר שיחה רגילה

תשרי ה'תשע"ח ב'שכ"ט לשרות

עלון מספר 74

פעולת צדיק

ע"ש מהרי"ץ זצוק"ל - גאון רבני תימן ותפארתם

בראשות מרון הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א
פוסק עדת תימן

לק"י

וואהי להם למקדש מעט

מהרי"ץ באיגרת המוסר מוכיח שם על הרבה דברים המתאימים ושייכים גם לזמנינו. אנו. נזכיר נקודה אחת וז"ל שכחנו מאמר החכמים שנוכיר קודם התפילה זכות האבות, להגין עלינו מכל העוונות והחובות. בתחילה, בפסוק "ואני ברוב חסדך אבוא ביתך" וגו'. וביציאה, "י"י נחני בצדקתך":

מהרי"ץ מוכיח, ששכחנו כיצד נכנסים לבית הכנסת. יש שנכנסים בלי כבוד ומורא. במקום להקדים לכניסתם את הפסוק, "ואני ברוב חסדך" וכו', המעורר זכות האבות. "ואני ברוב חסדך" זה אברהם. "אשתחווה אל היכל קדשך" זה יצחק שנעקד ע"ג המזבח. "ביראתך" זה יעקב שאמר, "מה נורא המקום הזה". ובמקום להזכיר את זכות האבות, נכנסים בלי פחד ומורא:

אני כבר לא מדבר על מה שקורה כיום בקדושת בתי הכנסת, עם כל המכשירים הניידים. רבים מהם טמאים, כידוע. אפילו מהכשרים שבהם, עם חותמת כשרות. אך עכ"פ מדוע משוחחים בהם באמצע הקדיש? קורה כבר ששומע מישוהו צלצול הקדיש, עוזב את בית הכנסת, רח"ל גם הוא עונה...

ובהמשך האגרת כתב, אחי אחי, לכו ונשובה אל השם. כי הוא טרף וירפאנו, יך ויחבשנו. ונדעה נרדפה לדעת את השם. וישתדל כל אחד ממנו להיות מעשרה ראשונים בבית הכנסת. וקודם שיכנס, יתן דעתו לפני מי הוא נכנס. לזכור את הקב"ה, לפני שנכנסים למקום קדוש:

שאלו מיישהו פעם, "תגיד מתי אתה חושב על הקב"ה?" ענה להם, "וכי מתי יש לי זמן? בבוקר אני קם ורץ להתפלל. אחר כך ארוחת בוקר. אחר כך עבודה. אחר כך מנחה וערבית. מאיפה יישאר לי זמן, לחשוב על ה' אדם זה אכן מתפלל, אבל בכל זאת הוא מנותק מבוראו. הוא לא התבונן לחשוב רגע, אלא עושה הכל כמו מכונה. היתכן?"

מובא בשם הגר"ח קנייבסקי (דורות - תשרי התשע"ד) שאמר מגיעים אלי יהודים להתיעץ ולהתברך עקב רוב הצרות הקיימות רח"ל. ממש קשה מנשוא. הגר"ח ק הרי שומע את כל האסונות, הצרות והקשיים. אלו מחלות ושאר מרעין בישין שיש היום! הבחנתי שאצל הספרדים - והתימנים - יש פחות צרות, ואני תולה זאת בזכות שיר השירים, שאומרים זאת פעם בשבוע. שיר השירים הוא סגולה גדולה לשמירה ולהגנה:

יראת השמיים הזו, שאנו מדברים עליה כעת, היא שורש השרשים וקדש הקדשים, וצריכים לחזק זאת:

מעובד מתוך שיערי יצחק הילולת מהרי"ץ התשע"ז

פסקי שע"ה

יצא לאור הספר פסקי שע"ה להרה"ג נתנאל עומייסי שליט"א - מו"צ בבית ההוראה ד"פעולת צדיק".

הספר כולל בתוכו פסקי הלכות נדה, חופה, קידושין ושבעת ימי המשתה ומיוסד על פסקי ותשובות מרון שליט"א.

ספרי חכמי תימן

ברשותינו מאגר של ספרי חכמי תימן (יד שנייה) למכירה (ביניהם, תאג ירושלים, עץ חיים כתב רש"י ועוד). ניתן להשיג במשרדי המכון

שואל ומשיב

בעניין סיום הש"ס בחבורה

שאלה: אודות רעיון של חבורת ש"ס שרוצים לסיים פעם בשנה את כל הש"ס, ע"י שכל אחד לומד חלק, וידועים דברי השדי חמד בעניין [וכדלקמן] דשורת הדין נותנת שיטול כל אחד מהם שכר טוב כאילו למד את כל הש"ס כולו. ושאלתנו האם כל אחד צריך לסיים מסכת בשלמותה, או שאפשר שכל אחד יקח גם חלק ממסכת, וזה נחשב כאילו שבפועל כולם למדו את כל הש"ס:

תשובה: מסתברא דהוא הדין והוא הטעם, אעפ"י שסוף סוף אינם שווים לגמרי. וכן מתבאר דשפיר דאמי מתוך מה שהשוו זאת (בשדי חמד מערכת המי"ם סוף כלל קצ"ח, ובמקורו שהוא בשו"ת נחלה לישראל להרי"מ היבנר, מגיזנוב, בשאלה י' אות ט"ז) לכתובת ספר תורה בשותפות יעו"ש, אעפ"י שחלק השותפות אינו מושלם ומסויים כמסכתא אחת שלימה, כן הדבר הזה. ועוד יראה המעיין שם בנחלה לישראל ד"ה וקונטרס, דכעין זה מצינו בשבת צב: שניים שעשו מלאכה אחת, חייבים אם לא יכל כל אחד לעשותה לבדו וכו' יעו"ש. אם כן אין לחלק בכל כי האיי גוונא, כיון שאין אחד יכול בלעדי חברו, אחד המרבה ואחד הממעיט. [ואין לחלק שאם יקח יותר זמן, יוכל להספיק ללמוד האחד לבדו. כי גם במלאכה שעשאה שניים גם כשיוכל לעשותה לבדו במשך זמן רב יותר, מכל מקום השתא שעשאה שניהם בזמן קצר תרוייהו חייבים, ולא רק זה שהתחיל]. ועוד הוסיף שם בד"ה ועתה, ובשאלה ל"ז אות כ"ד, דהוא הדין לכל מצוות וצדקות שמקבצים מכל העיר, שורת הדין מחייבת להיות לכל אחד ואחד בפני עצמו חלק בכל המצוה. ושזה גם כן יש לפרש במה ששינונו באבות (פ"ג משנה כ') לפירוש הרמב"ם והכל לפי רוב המעשה יעו"ש. ומתבאר כן גם מן הראיות שהעלה לזה, הר"ר מרגליות בספר נפש חיה סימן תקנ"א סעיף י' יעו"ש:

והגם שבלשונם נזכר לכל אחד מסכתא אחת, צריך לומר דלא דוקא נקטו, אלא כן הרגילות, ודיבר הכתוב בהוה. והרי מסכתות בבא קמא בבא מציעא ובבא בתרא מעיקרא כולהו חדא מסכתא (כמפורש בגמרא בבא קמא דף ק"ב ע"א ועבודה זרה דף ו' ע"א יעו"ש, ובמ"ש בס"ד בפתח דבר לקונטרס מילי דנזיקין הנספח לשלחן ערוך המקוצר חלק חושן המשפט דף רל"ט ד"ה ועכשיו), ויש אומרים כי גם סנהדרין ומכות חדא מסכתא (עיין עלי תמר סנהדרין דף קע"ט ד"ה כל ישראל), ומקובל אצל בני הישיבות וכו' שעושים סיום על כל אחת בפני עצמה, וגם נדפס נוסח הדרן עלך בכל אחת מהן:

*

נ"ב בשערי יצחק שיעור מוצאי שבת קודש תולדות בשנת התשע"ז בשכ"ח, הרחבתי בס"ד בשקלא וטריא, והוספתי עוד פרטים רבים בזה ובמסתעף. וסמוך לאחר מכן, בשיעור מוצאי שבת קודש ויצא, סידרתי חמש עשרה חקירות של שאלות וספיקות בעניינים הללו, ופשטתי אותם בס"ד אחת לאחת. ומשם תדרשם:

קישוט לצורך הבגישות קודם הנישואין

שאלה: רצינו תשובת מעכ"ת בעניין האיפור לנשים ונערות, כי מטרתנו כמה נשים להוציא לאור גליון או דומה לו, המרכז בתוכו את חומרת העניין. כי מרוב ההיתרים בנושא, כך גודל הקלקולים. ועד כדי כך הדברים מגיעים, שמדריכי חתנים מייעצים לנערות להתאפר איפור קל טרם הפגישות, וכן הן עצותיהן של שדכניות. ומגיעים אפילו לגנות נערות הרוצות להופיע לפגישות במראה הטבעי שלהן. אזנינו שמענו ולא זר:

הגיעו לאזנינו גם מקרים של נערות שאכן באו בהופעה שנדרשה מהן, ולאחר הנישואין התגלו מחלוקות וחוסר שלום בית בין בני הזוג. ולאחר מסע מייגע בין רבנים, נאמר להן שרוב

בעיות שלום הבית שלהן נובע ממה שהכשילו בפגישות שלהן. ויש גם נשים היוצאות מבתיהן מאופרות, כי אין להן אמדן מהו איפור קל, ומהו איפור כבד יותר (כמו שאין להן אמדן מהו צנוע, ומהו צנוע יותר):

הרב כתב בספרו ש"ע המקוצר כרך ששי קדושה סימן ר"ב סעיף ח' שמותר לאשה להתקטט בביתה בפני בעלה, אך לא בפני אנשים זרים, ומצד שני מתיר לה להתקטט קצת. ורצינו לפרט כל אבר ואבר בפנים, עיניים לחיים ושפתיים וכדומה, מה מותר ומה אסור, ולא להתייחס לרצונות האשה להתקטט ולהיראות טוב:

תשובה: אשרי העם שככה לו, אשרי העומדים על משמרת הקודש והצניעות. וכבר כתבתי בס"ד בשלחן ערוך המקוצר הלכות שידוכין סימן ר"ה סעיף י"א כי חס ושלום שהנערה תבוא לפגישה כשהיא מבושמת שהריח נודף ממנה, ולא מקושטת מדאי, כי זה עלול מאד למשוך אותו להסתכל עליה כדי ליהנות יותר ויותר, ולא ימלט מהרהורי עבירה וכו' רח"ל יעו"ש:

כיון שעל פי המבואר בש"ס ובפוסקים, מטרת הפגישות שהבחור יראה אותה היטב אם היא מוצאת חן בעיניו, לכן אי אפשר שלא לתקטט אז כלל, שאז לפי המציאות בחורים רבים נבוכים ומבטלים את הצעת השידוך, כידוע לנו מהנסיון, הגם שהם יראי שמים. והם צודקים. דעת קונם יש בהם. ואמנם אם היא נראית טוב בלי קישוט, וכלשוונם "במראה הטבעי", אזי לא תתאפר כלל. אבל אם יש צורך להסתיר פגמים בפנים וכדומה, תתאפר מעט, ולהדגיש לה זאת שתיים שלוש פעמים. כי הבחור לא יכול לדמות איך היא תיראה אחרי הנישואין כשתתאפר ועלול לבטל, ואז יש עגמת נפש לכולם:

אם להקדים קשירת שמאל שלא בשרוך נעל

בשלחן ערוך המקוצר חלק אור"ח סימן ג' סוף סעיף ג' העליתי בזה"ל, לעניין קשירה, השמאל חשובה יותר, מפני שקושרין עליה את התפילין. ולכן כשצריך לקשור, יקשור של שמאל תחילה, כגון מנעלים שיש בהם קשירה, נועל של ימין ואינו קושרו, ונועל את של שמאל וקושרו, ואחר כך קושר של ימין ע"כ:

ובמהדורות הראשונות סיימתי כאן וכן בשאר בגדים, כי נמשכתי אחר לשון הקיצור שלחן ערוך סימן ג' סעיף ד', ומקורו משלחן ערוך הגר"ז, וציינתי אליו שם בעיני יצחק אות ד':

ועכשיו רשמתי לעצמי להשמיט זאת (במהדורא בתרא והמושלמת בעזה"ת) אעפ"י שראיתי שיש עוד פוסקים הסוברים כך, כי מכל מקום לא רציתי להכניס ראשי בין המחלוקת, בראותי שהמלבי"ם בארצות החיים סימן ב' ס"ק ל"א חלק על הגר"ז, מפני שלא נראה כן ממה שכתב הלבוש בטעם מה שאמרו (בשבת דף סא. ובתוספות שם ד"ה וסיים) כתפילין כך מנעלים, ע"פ מה שאמרו במדרש דבזכות שאמר אברהם שרוך נעל (בראשית י"ד, כ"ג) זכו בניו לרצועה של תפילין. ואם כן אין לנו רק במנעלים לבד. וזכר לדבר בשבת דף ס"ג ע"ב וכו' ע"כ, ופסק המשנ"ב כמותו שם בסק"ו:

ואעפ"י שלטעם הראשון שכתב הלבוש שם אין חילוק (והשתילי זיתים שם סק"ד העלה רק טעם זה) מכל מקום על הטעם השני כתב הלבוש שהוא טעם "הגון", הלכך העדיפו המלבי"ם והמשנה ברורה אותו כעיקר לדינא. כן נראה לענ"ד בס"ד. [ואין צורך להידחק כמו שכתב בהלכה ברורה שם דף כ"ט ע"ב שהמלבי"ם שהכריע כטעם השני הוא משום דלא הוי איסור ממש, ואין להחמיר בזה כל כך יעו"ש]. ומה גם שכן משמעות הגמרא והשלחן ערוך דדוקא במנעלים אמרו, הלכך עדיף שנשתוק מזה:

ממילא שיניתי כעת קצת גם בסגנון הלשון דלעיל, לכתוב כשצריך לקשור מנעליו יקשור וכו' תחילה. ומקודם נועל של ימין וכו'. והתיבות כגון, שיש בהם קשירה, יושמטו:

ונפקא מינה נמי אליבא דהטעם הראשון (לפי המובא בפסקי תשובות שם סוף אות ה', דף כ"ג, מכמה ספרים וסופרים) שהוא הדין שיש להקדים שמאל בכל סוגי הקשירה ולא דוקא של שרוכים, כגון כפתורים, קרסים, רוכסן, סקוטש וכדומה:

- תשובות מרן הגאון שליט"א מתוך שו"ת עולת יצחק כתי"י -

התורה. אולם, אחרי מס' חדשים, היצר הרע החל להסיתו לחזור לסורו, באמרו שמה שנגלה לו אביו, אין זה אלא חלום ואין בו ממש. ואכן חיים חזר לדרכו הראשונה כשהוא מחסיר תפילות ונוטש את לימוד התורה:

יום אחד כשהלך לדרכו במקום צר, ראה שוב את דמות אביו עומדת לפניו. הפעם פנה אליו אביו בתקיפות שיבא אחריו. חיים צעד אחרי אביו עד שהגיעו למערה ונכנסו לתוכה. פנה אליו אביו ואמר לו, "זו אזהרה אחרונה, אם עוד פעם תחזור לסורך, כאן תהא קבורתך", ונעלם:

ומאז אותו יום הפך חיים לאיש אחר. הוא נהפך לאדם ירא שמיים המדקדק במצוה קלה כבחמורה. מתפלל תפילות תמידין כסדרן מעומקא דליבא, מברך בכוונה ובמתינות וקובע עיתים ללימוד התורה:

מעובד מתוך הספר "מפאתי תימן" באדיבות הרב גלעד צדוק הי"ו

מעשה ביהודי מהכפר נומרה שבתים שהלך לעולמו בחצי ימיו והשאיר אחריו שני בנים ובת. בן אחד היה ירא שמים ומקפיד על תפילה בציבור וקביעת עיתים לתורה, ואילו הבן השני לא היה נזהר בזה והיה טרוד כל חייו בפרנסתו מהבוקר עד הערב:

פעם אחת אותו הבן הלך בדרך ולפתע ראה דמות אביו שכבר נפטר עומד מולו. אביו קרא לו בשמו "חיים", והוא ענה לו "כן אבא". אמר לו אביו, "בני, לא תעזור לך הריצה אחרי הפרנסה, אתה חייב להתפלל קודם מלאכתך וכן לקבוע זמן ללימוד תורה, אל תעזוב את התורה", ומיד נעלם מעיניו:

דברי האב נכנסו לליבו, ומיד החל להתחזק בתפילות, במצוות ובלמוד

ולבן שיניים מחלב

ששה עשר, זהו כעדר הרחלים [כי הכבשות בשנה השנייה שלהן, נקראות רחלים. יב"ן]. ועוד ז' מברכים בשבת וג' במנחה וששה מברכים בשני ובחמישי, זה יבא ששה עשר, זהו כעדר הקצובות [ר"ל כמניין הקצוב למברכים. יב"ן]. סך הכל הקרבנות והמברכים ל"ב, הוא שנאמר שיניך שניים דוקא, שהן ל"ב לישראל. אבל הגוי אין לו אלא כ"ח כמניין מַחְנוֹת הַלְבָנָה שהן כ"ח [ביאורו עיין לקמן. יב"ן]. והן כ"ח עתים שנאמרו בקהלת וג', ב'. עת ללדת ועת למות. עת למטע וגו'. יב"ן] שהן עתים לרעה ועתים לטובה. וזהו שאמרו ז"ל (מדרש איכה רבתי) חכמה בגויים, האמן. תורה בישראל, האמן עכ"ל שמצאתי באחד מהספרים שבהעתקתו:

ודברים הללו לפי מיעוט ידיעתי לא נמצאו בספרי רז"ל תנאים ואמוראים, אעפ"י שהם פותחים בלשון אמרו ז"ל, וגם אינם סגנון רז"ל. ומכל מקום ניכרים שיצאו מפי גברא רבה. ומצינו לכמה מרבוותא שמכנים הז"ל אף בכי האיי גוונא שהם מחכמי ישראל שאחרי רבותינו בעלי המשנה והתלמוד, ועיוין מה שציינתי בס"ד בבארות יצחק על פסקי מהרי"ץ הלכות שמחת תורה דף שנה ס"ק מ"ה, והלכות יום טוב דף נ"א ס"ק צ"ו, ובטופס כתובות שער עישור כתובה אות פ"ט דף קמ"ו ד"ה עוד. ובפיסקת הכלילי עיניים הבאנו בשם עולת שלמה שמביא דברי הרמ"א בשם אמרו הז"ל. ועשרים ושמונה מחנות הלבנה שהזכיר, הן קיבוצי הכוכבים הנראים סמוכים למסלול הלבנה, ונזכרו בספרי הקדמונים, כגון רס"ג בהקדמתו לאמונות ודעות אות ה', והראב"ע בספריו, ועוד. וכן בכל בו הובא בפסקי מהרי"ץ הלכות ברכות השחר סעיף ע"ו דף קמ"ד. וע"ע רבינו בחיי על פסוק (שמות כ"ו, ב') אורך היריעה האחת "שמונה ועשרים" באמה, ובתו"ש שם אות י"ד, ובאור האפילה שם נזכרו החמה ומחנותיה. ושפיר לגבי הישמעאלים בפרט מניין כ"ח כלבנה, כי הם מונים חדשיהם לפי הלבנה כידוע [משא"כ האדומים שמונים לחמה. ואנחנו בית ישראל מצרפים שניהם]. אבל עיקר מאי דתמיהא לי הוא שנראה לכאורה כי זהו דבר שאין לו שחר, לפי שגם לאוה"ע יש ל"ב שיניים כאשר ידוע לרופאים [ואולי אותם שבתים שונים]. ולא עוד אלא שמצאתי במדרש תלפיות ענף איברים בעניין אחר, וז"ל, קיבלתי שדוקא לישראל יש ל"ב שיניים, אבל לאומות העולם יש ל"ג, והאריך בזה. ובגליון שם הקשה מה הלשון אומרת קבלה, במקום דאיכא לברורי. ובתשובתו שם רומז לעובדא דאיתא בסנהדרין דף טל. ששאל מין אחד לרבן גמליאל מאי רבותיה דקב"ה שנאמר בו מונה מספר לכוכבים. והשיב לו, אימא לי פֶּפֶךְ ושינך כמה וכו' ועיין חידושי גאונים וכן יהודיע שם. וידוע כל נסתרות ותעלומות יאיר עינינו וליבנו, בכל טמון וסתום הנעלם ממנו, ויעלוז לבי ומבשרי אֶהְדָּנָה:

מתוך נפלאות מתורתך - בראשית

הבורא יתברך יצר באדם ל"ב שיניים, ואפשר שמעם הדבר על פי מאי דאיתא בגמרא ע"ז דף כח: דשוריני דעינא בליבא תלו, פירש"י שמאור העין מעורה במַרְפְּשֵׁי הלב ולפיכך מחללין שבת על חולי העיניים, והכי קיימא לן בש"ע או"ח סימן שכ"ח סעיף ט' וזה גם בזמנינו, וכמ"ש בס"ד בתשובתי עולת יצחק ח"ב סימן ע"ט אות ג' ד"ה ומאי, כי הגם שאנו רואים שאין בזה שום סכנה לגוף רק לעין, וגם הרופאים אומרים כן, אין לחוש לזה נגד דברי הז"ל האמיתיים. ואין לומר דהטבעים נשתנו בזמנינו כדאשכחן בדוכתי טובא, כי בנדון דידן הם אומרים שאינם מבינים מה שאמרו הז"ל שזה תלוי בלב, אם כן אין לסמוך עליהם יעו"ש. ובתמוז ה'תשנ"ו שמעתי כי רבים שעשו להם ניתוח בעין, בא להם התקפת ל"ב" אחרי כן רח"ל] אם יתכן שגם לשיניים יש קשר ללב, ואכן גם עליהם מחללים את השבת, כדקיימא לן התם בסימן שכ"ח סעיף ב'. והלב נקרא בשם זה, יען כי יש בו ל"ב גידין, ובעין יש ק"ל נימים שלדם, שהוא גימטריא שלי"עין, וכמ"ש בס"ד בעיני יצחק על ש"ע המקוצר יו"ד הלכות מליחת הבשר סימן קל"א אות ס"ד ד"ה ושמתת:

והמספר הזה נזכר גם במדרש תלפיות שלהי ענף חוקים שם כתב בשם ספר יצירה בזה"ל, ל"ב שיניים כנגד ל"ב נתיבות למוצא האותיות וכו' ע"ש, ובפירוש ספר יצירה להראב"ד פ"א משנה א'. וזה לשון ראשית חכמה שער הקדושה פרק י"א (דף קס"ח ע"א) ד"ה ובוזה, כמה גדול פגם הלשון והדיבור, הרמוז ונראה בפיו של אדם להיות בו ל"ב שיניים כנגד ל"ב נתיבות חכמה וכו' ע"כ. ובסידור היעב"ץ בהנהגות הסעודה (דף קי"ג ע"ד) סדר האכילה אות ג', לא ילעוט שום דבר מאכל בלא לעיסה וכו' כי ל"ב שיניים שהם ל"ב נתיבות מדקדקים וטוחנים דיני המאכל, בסוד (דברים ח', ג') כי על כל מוצא פי י"י יהיה האדם ע"כ. ומצינו גם כן שיש מדקדקים שלא לחתוך הציציות אלא בשיניים שהן כמניין ל"ב החומים, וכמ"ש בס"ד בש"ע המקוצר הלכות ציצית סימן ח' סעיף ח'. וכ"כ בשבילי אמונה נתיב ד' שביל א' ד"ה השיניים, מניין כולם שלושים ושניים, שהן ט"ז בכל לְחֵי ע"כ. ברם שמעתי מזקנים רבים במחוזות רבים מתימן שאומרים כי רק בפה ישראל הם ל"ב שיניים, אבל אצל הערבים אינם אלא כ"ח. והוא פלא:

ויבוקש הדבר וימצא כתוב בכת"י זקוני מהריק"א וז"ל, אמרו ז"ל, שני פסוקים בשיר השירים דומים זה לזה, אחד אומר (ד', ב') שניך כעדר הקצובות. ופסוק אחד (ו', ו') כעדר הרחלים. מאי שנא רחלים, ומאי שנא קצובות. אלא לומר לך שיש באדם שיניים ל"ב לישראל, ולגוי כ"ח, והוא כנגד הקרבנות שבכל יום ויום בכל בקר וערב שנים ליום, הרי י"ב לששה ימים. ושני כבשים בשבת, ושנים מוסף היום, הרי

בעניין שירי חשק ועגבים

קול קורא

אחינו בית ישראל קהל קדושים הי"ו

מקרבנו, הן קלטות ודיסקים, הן הנדפס בספרים, והיה מחננו קדוש:

והננו להזכיר כי המחברים והעורכים או המדפיסים, או המוכרים והמפיצים, גדול עונם מנשוא, והם בכלל **מחטיאי הרבים**, כנפסק בשלחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן ש"ז סעיף ט"ז. [ובדיני שליח ציבור הראוי לירד לפני התיבה סימן נ"ג סעיף כ"ה העלה הרמ"א בהגהתו לשלחן ערוך, ששליח ציבור המנבל פיו או שמרנן **בשירי עגבים** ממחים בידו. ואם אינו שומע, מעבירים אותו. והעלהו גם השתילי זיתים, אלא שגורס שירי הנכרים, וכן המשנה ברורה שם ס"ק פ"ב. וכן הכף החיים שם ס"ק קט"ו, אלא שאחרי כן הביא בהדיא מתשובות הרי"ף והרדב"ז כן לגבי שירי עגבים ושירים של דופי יעו"ש, ובפסקי תשובות שם דף תס"ט. ועיין עוד בשלחן ערוך הלכות זכר לחרבן סימן תק"ס סעיף ג' והמפרשים שם, איזה שירים אסור לשמע בזמן הזה שעדיין בית קדשינו ותפארתנו חרב, מהרה יבנה]:

גם אל **המשוררים היקרים** אנו מפנים דברנו, אל נא אחי תרעו. שירת תימן כולה קודש קדשים. מה לכם לרעות בשדות זרים, לחצוב בורות נשברים, ולהשקות את צאן קדשים מים דלוחים ומלוחים. עוון שירי עגבים נורא, ואם תרצו לדעת פירוש מלת עגבים, תעינו ברד"ק יחזקאל כ"ג, ה'. הרי יש מאות שירים טובים יפים ומעולים בדיואן שלנו. החזירו עטרה לישנה, ועל זאת תהיה תפארתכם, ותפארת כל קהילתנו יע"א:

ונסיים בתפילה, יחיד השיבנו ונשובה לך, אל יחרה אפך חמול עלינו. ובזכות זה, נשמע לויים נוגנים, עונים בשיר ומנגנים, סמוך לקרבן כהנים:

נחרדנו לראות ולשמע כי בזמן האחרון פשתה המספחת וגדלה המכשלה בשמחות, כגון של-חתונה ובר-מצוה וכדומה, שמשמיעים בהן שירי חשק ועגבים, שהם מהגורמים הגדולים המביאים את האדם לידי עבירה כמבואר ברמב"ם פרק כ"ב מאיסורי ביאה הלכה כ"א, ובטור ושלחן ערוך אבן העזר סימן כ"ה סעיף א', ועושים זאת במסוה מזויף כאילו זוהי שירה תימנית. שירים אלה מופצים כיום לרוב מאד גם בקלטות ובדיסקים, עירבו בהם קודש בחול ואור בחושך רח"ל:

ומקרב נודע לנו שהרעו לעשות, בזה שהדפיסו לפני כמה שנים את השירים המקולקלים הללו, מתורגמים מערבית לעברית, זה לעומת זה. אוי לנו. [ולפי זה נחלשה מעצמה הטענה שבלאו הכי אין מבינים את השירים]:

תלמידי חכמים בקיאים, בדקו את השירים שנתפרסמו, ומצאו כי **ישנם עשרות שירים פסולים** ממש, ובכללם דברים חמורים מאד שלי-ניבול פה וגירוי יצר הרע ה' ישמרנו, וכבר התרענו על כך בעבר:

ואנחנו פונים בזה שוב לכלל **הציבור הקדוש יצ"ו**, לפקוח עיניהם ולשנס מתניהם, לבלתי יושמעו אלא אך ורק שירים מתוך הדיואן מיסוד מהר"ש שבזי זיע"א, ושאר משוררים כיוצא בו. לשים לב גם לתוכן המלים, כי יש משוררים שעושים מחרוזות, דהיינו פותחים בקודש הקדשים, ומגיעים לשאול תחתית, דהיינו שמעברים שירים שנתחברו על-ידי ריקים ופוחזים. וצריך לעמוד על המשמר, ולהתנות מראש עם המשוררים שלא ישירו אלא שירי קודש, ולמחות בעוברים על כך, ולמנוע חילול השם. ההורים והמחנכים ישגחו היטב על הילדים ובני הנעורים לבל יתפתו לשמוע וללמוד שירים מאוסים כאלה, לפשפש בחורים ובסדקים לבער הרע

המקרה הבא הגיע למערכת העלון והננו מפרסמים אותו לזיכוי הרבים:

שהציע את עזרתו. הוא הציע לפרק חלק מסוים מרכבו ע"מ להשתמש בצניור שלו ולחבר אותו לצניור שברכב בבחינת "עזרה ראשונה" עד שיחזור הלה לביתו:

אולם, אע"פ שרצונו של הבחור הנ"ל היה טוב, לא הסכים ידידנו לעזרה כזו, וסירב בנימוס. לפתח נוכר הבחור כי בתא המטען שלו יש פטיש שרכש לא מזמן מאחת החנויות. על הפטיש הזה היה מורכב גומי דוגמת האטם של מערכת הקירור. הגומי הוצא מהפטיש והורכב במקום האטם הקודם, וראה זה פלא הוא התאים לאותו מקום ככפפה ליד:

הלה הודה לבורא עולם, ובהזדמנות הראשונה שהתאפשרה לו קיים את נדרו:

"קום התהלך בארץ" - בעל המעשה הינו אדם המתגורר במרכז הארץ, ויום אחד נסע עם אשתו וילדיו לטיול לאיזור הצפון, בבחינת וקויי'ה יחליפו כה:

בהגיעו לאיזור גבעת אולגה שבחדרה, הבחין כי חום המנוע מתחיל לעלות מעבר לחום הרגיל. הוא עצר את רכבו בצד הדרך ופתח את מכסה המנוע. הוא עיין פה ושם במערכת הקירור והבחין כי האטם במערכת המים נקרע:

הוא ניסה לתקנו, ומשלא הצליח המשיך לכיוון תחנת הדלק הקרובה, כשלפני כן הוא נודר שאם ימצא פתרון לבעייתו הרי הוא תורם סך מסויים לארגון "פעולת צדיק":

בתחנת הדלק שם, פתח שוב את מכסה המנוע ומיד "קפץ" עליו בחור

רוצים להיות שותפים בזיכוי הרבים, בהפצת תורה ומסורת, בהחזקת כולל אברכים ולומדי תורה, בהוצאת ספרי קודש לאור, בארגון בני הישיבות ועוד, חייגו לארגון "פעולת צדיק" 03-6780070
ניתן לתרום מכספי מעשר (אפשר לתרום גם בכרטיס אשראי/הוראת קבע/הפקדה לחשבון)